

Bốn mươi năm Đồng Đế

Bốn mươi năm gặp lại "người xưa"
Trãi qua cuộc dâu bể đẩy đưa
Các cụ sao mần rảnh chi rửa
Tay ngang tầm mắt, chào tiễn đưa.

Đồng Đế xá gì chuyện nắng mưa
Biển xanh cát trắng, mát bóng dừa
Rạo rục, trông chờ ngày chúa nhật
Tám giờ phép, em vừa ý chưa.

Nghìn trùng xa cách ta vẫn mơ
Bốn mươi năm em xóa tóc chờ
Sương muối ướt vai người còn nhớ
Bóng ai ẩn hiện, khói sương mờ.

Nhớ từ lúc khoát bộ "trây di"
Vũ đình trường, quì trước quốc, quân
kỳ
Uy nghi, mặt trời và thanh kiếm bạc
Nhạc quân hành, nhịp bước chân đi.

Nghe vang vang bài "hồn tử sĩ"
Lệ ai rơi, đâu phải là uỷ mị
Vì sông núi, lớp người ra đi
Việt nam ơi, lịch sử khắc ghi.

Y Châu

Người tình Không gian

Anh với em đồng quy trên mặt phẳng,
Từ một chiều xa lạ của không gian,
Từ một buổi trao tần số ngõ ngang,
Vùng tiếp tuyến trên bờ môi, nhất định.
Đã trót yêu, từ tâm theo bán kính.
Mối tình đầu không hệ luận tương lai.
Biết anh đi trên quỹ tích đường dài,
Hồ mắt lệ, em vương chiều tọa độ.
Giải đạo hàm em mong tìm nghiệm số.
Kỷ niệm buồn, cực đại giữa tim ai?
Đem nhớ thương, không còn biết ngày mai,
Đã yêu rồi, tình đôi ta bất biến.
Rút căn rồi hội luận có bằng không.
Khi biết mai sau em phải theo chồng,
Buồn thẳng góc theo những đường tiệm cận.
Chiều nhớ thương chất chồng theo vô tận,
Anh đi rồi định lý sẽ sai đi.
Giải đoán nào lại không ướt bờ mi,
Thôi, chỉ đợi kiếp sau thành nhất thể.
Anh hiểu chưa, cõi lòng em như thế,
Em muôn đời không đổi trực, anh ơi.
Nhớ thương anh, tuy chẳng nói nên lời,
Em mơ ước theo cung đường tối lợi.
Tìm giao điểm cho lòng ai mở hội,
Xác định rồi vẽ đồ thị triển khai,
Rồi chứng minh tỷ lệ suốt đêm dài,
Lên đáp số đóng khung đời hình học.
Bài toán tình luôn làm người mê hoặc,
Bởi muôn đời nó vô định, người ơi!!

Toàn Phong Nguyễn Xuân Vinh